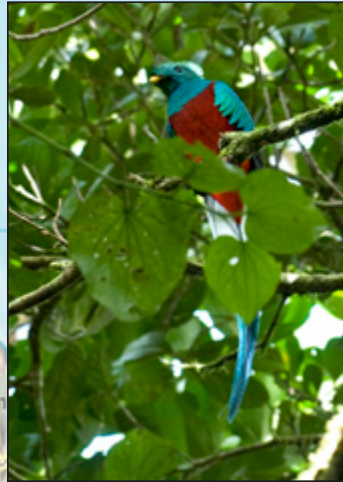
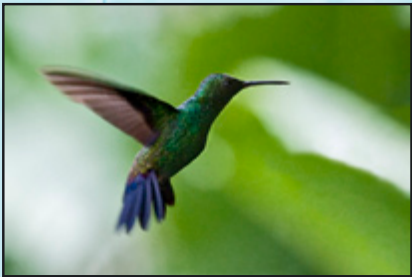
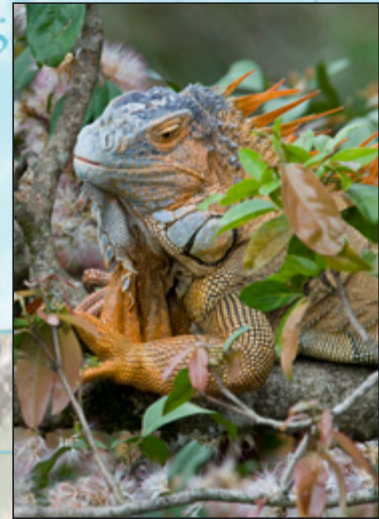

Trans Midden-Amerika

Costa Rica - Nicaragua - Honduras

COSTA RICA – NICARAGUA – HONDURAS

Periode 15 Oktober – 3 November 2008

Tekst: Monique van Rijen-Bos / Foto's en opmaak: Dick Bos

De Centraal-Amerikaanse republieken Costa Rica (hoofdstad San José), Nicaragua (hoofdstad Managua) en Honduras (hoofdstad Tegucigalpa) zijn Spaanstalig. Costa Rica telde in 2009 officieel 4.253.877 inwoners, Nicaragua 5.891.199 en Honduras 7.792.854. De drie landen grenzen aan de Grote Oceaan en aan de Caribische Zee.

Costa Rica is een van de welvarendste landen van Latijns-Amerika. Het kent geen grote uitbarstingen van geweld sinds een kleine burgeroorlog in de jaren '40. Net voor 1950 werd het leger afgeschaft waardoor het land een van de weinige is zonder vorm van krijgsmacht. Costa Rica kent meerdere vulkanen zoals de nog actieve Arenal en de Poás, maar ook de niet actieve Rincon de la Vieja. Het hoogste punt is de Cerro Chirripo (3810 meter). Costa Rica is befaamd om zijn grote bio-diversiteit. Er leven duizenden soorten ongewervelde dieren, rond de 150 soorten amfibieën, 215 varianten reptielen en ongeveer 865 soorten vogels. Zo'n 25% van het land is beschermd als nationale park of reservaat.

Nicaragua ligt op de landbrug van Centraal-Amerika. In het westen is Nicaragua bergachtig. Hier liggen de vulkanen Cerro Negro en Momotombo. Het oostelijk deel van het land bestaat uit een tropische laagvlakte met vooral regenwoud. In Nicaragua liggen tevens het Meer van Nicaragua en het iets kleinere Managua-meer. Sinds de verwijdering van de Somoza's eind jaren '70 is het in Nicaragua politiek gezien betrekkelijk rustig.

Het democratische Honduras, grenzend aan Guatemala, El Salvador en Nicaragua, werd ten tijde van Christoffel Columbus in 1502 voornamelijk bewoond door Lenca's en Maya's. Het hoogste stadje ligt op 1700 meter en heet La Esperanza. Natuurreservaat Rio Platano en het nationale park Pico Bonito maken deel uit van het Centraal-Amerikaanse land. Het park ligt bij La Ceiba met een bergtop van 2435m hoog.

Wat een reis. In Costa Rica ben je zomaar niet. Eerst naar Schiphol, dan naar Newark om zo'n vijf, en met vertraging zelfs zes uur, te moeten wachten op de vlucht naar San José. Eindelijk arriveren we in hotel Vesuvio. Het is 23.00 uur lt, acht uur vroeger dan in Nederland. Reisleidster Montse heeft het over regentijd. Ze zou er wel eens gelijk in kunnen hebben. Het komt met bakken naar beneden, maar nu willen we eerst slapen, keihard slapen.

We zijn hier nog tekort om chagrijnig te worden dus dat doen we niet, maar het plent nog steeds. Eerst maar eens wat Colon uit de muur trekken, je krijgt er vijfhonderd voor één dollar. Vervolgens slaan we water in en kopen kaas voor bij het ontbijt want dat is iets ongebruikelijks hier. De optie om de vulkaan de Poas en zijn veelbelovende omgeving te bekijken laten we voor wat die is. Reden... regen.

'Vlooi', onze chauffeur die eigenlijk Pulga heet, wat de Spaanse vertaling is voor dit insect, rijdt ons richting Fortuna. Het schiet niet erg op. Het beroerde weer heeft aardverschuivingen veroorzaakt, dus er zit niets anders op dan een alternatieve route te nemen, helemaal via San José. Niemand die het eigenlijk wat uitmaakt. Het hoost, maar we eindigen de dag in een bijzonder aardig complex met appartementjes.

De Arenal, meestal rokend en actief

Catarata is een waar vogelparadijs

Deze ochtend van 17 oktober durf je bijna niet de gordijnen te openen, maar dan komt er toch zo'n moment dat je de waarheid onder ogen moet zien. Die valt niet tegen, de zon schijnt. Joepie de zon. En dat scheelt, want ook het wolkendek is een stuk dunner. Het zorgt voor een vrije blik op de vulkaan El Arenal.

Tot 1968 is deze rustig, maar barst dan uit en vernietigt alles op zijn pad. Meer dan honderd mensen komen om. We zijn met gids Walter op weg naar de Rio Frio, de rivier die tevens de grens vormt met Nicaragua. Via de San Rafaël rivier en de "Iguana bridge" arriveren we bij de Caño Negro waar

we de Rio Frio opgaan. Erg leuk! Het dierenassortiment valt trouwens niet tegen: brulapen, twee luiaards, slangenhalsvogels, mangrovezwaluwen, kapucijnenaapjes en de 'Common potoo', een nachtvogel die een enorme gelijkenis vertoont met de boomstomp waarop deze uitrust. Toch knap dat onze gids deze wist te spotten. Bij onze accommodatie Catarata genaamd, sluiten we de dag af met een maaltijd. En wat nou weer zo jammer is, na een geweldige dag begin het te regenen.

We verlaten ons vogelparadijs dat Catarata in La Fortuna zeker is. Monteverde staat vandaag de 18e op de agenda. En daar ziet iedereen naar uit. Dit mooie natuurgebied bereiken, is ons enige doel voor vandaag. Vraag is wel wat het weer gaat doen want hier en daar, in de overwegend blauwe hemel, hangen wat dreigende wolken.

Ondanks dat door slecht weer veroorzaakte aardverschuivingen blokkades hebben opgeworpen, weten we die allemaal te overwinnen. Eind van de middag komen we aan bij het vochtige achenebbisj hotel Les Gardinos. In Monteverde city, dat overigens maar een matig dorpje blijkt, eten we bij de Tree House. Gezellig dat wel, maar geen aanrader. Het eten is niet warm en de prijs veel te hoog.

Van kolibri's (li) tot winterkoninkjes, er zit van alles in Catarata

Groene leguanen, links mevrouw, rechts meneer

Foto's genomen vanaf de 'Iguana bridge' over de Rio San Rafael

Een Groene Reiger langs de Rio Frio

En overal zitten wel van deze lekkere jongens...

Een fraaie 'Jezus Christ lizard' op zijn post

In Caño Negro komen zowel de twee- als de drieteenluisard voor.

We worden vanmorgen in het regenwoud wakker tussen de vogels, apen en eekhoortjes. Monteverde ligt op 1500 meter boven zeeniveau. Eenmaal op pad vertelt gids Jairo over de epifyten waar het in het bos van wemelt. Ze gebruiken de bomen om naar het licht te groeien. We maken een mooie wandeling, horen enorm veel vogels maar zien ze niet.

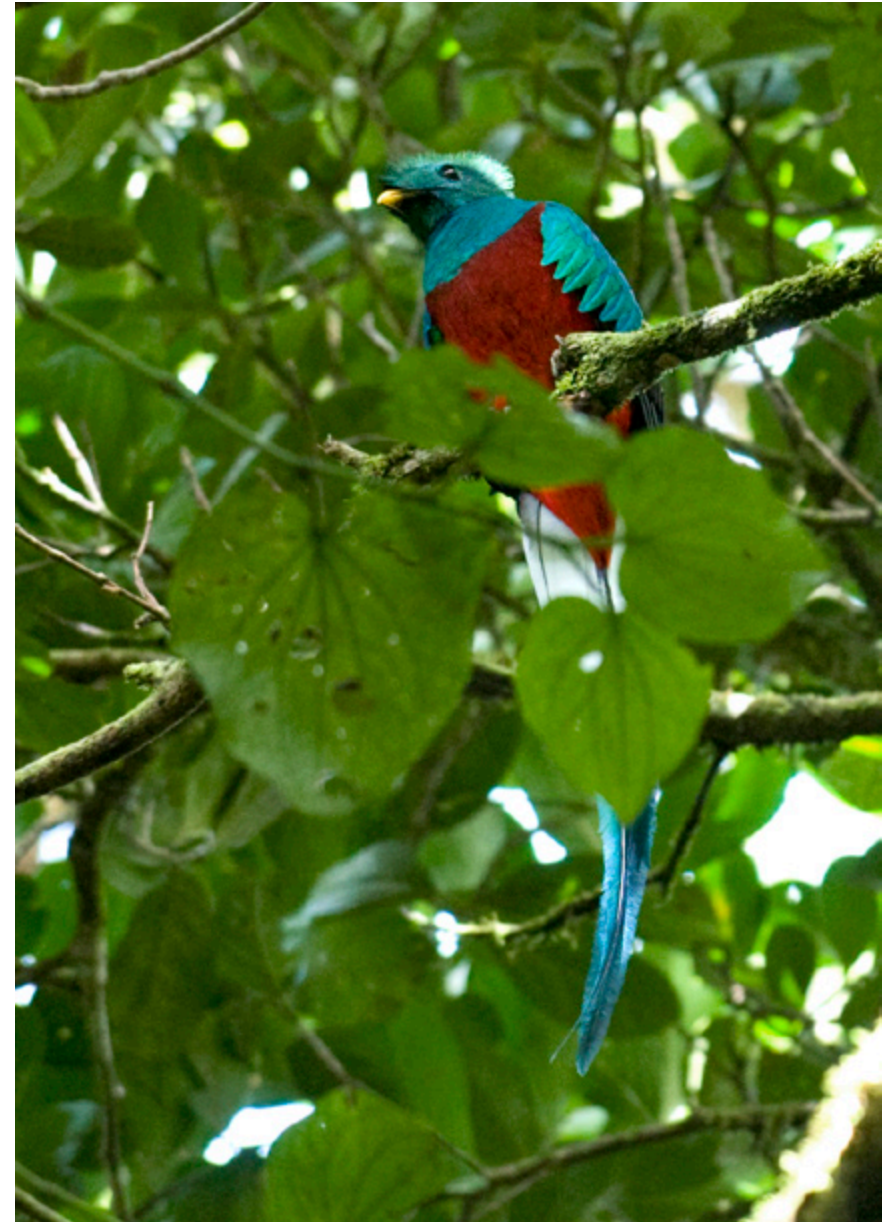
Maar dan opeens.... Feest, blijdschap de Resplendent Quetzal is gespot. Deze prachtige vogel toont zich zelden, maar nu wel en we kunnen hem geweldig goed zien. Nog helemaal in hogere sferen verkerend ontdekken we

nog een tweede exemplaar in de boomtoppen. Wat hebben we het hier toch leuk! Als vogelliefhebber ga je beslist uit je dak, want dit quetzalduo is nog lang niet alles. Er is ook een kolibri-tuin. Spectaculaire vogeltjes in allerlei kleuren vliegen af en aan om aan de honingbakjes te drinken.

Je zou er vele uren kunnen vertoeven, dus met tegenzin verlaten we de plek. Onderweg zit nog een prachtige Blue-crowned motmot en loopt ineens een neusbeertje ons voor de voeten.

We eten tapasgerechtjes bij Chimena. Hééérlijk! Terwijl iedereen geniet vliegen buiten de meest schitterende vogels. Neem bijvoorbeeld de oranje Baltimore oriole. Een ding is zeker, hier komen we terug. Eerst maar eens naar de Ranario om kikkertjes te zoeken. Niet al te moeilijk, want ze zitten achter glas. De eerste ontmoeting is met een leopard frog, maar verder zitten er onder meer de sapo gigante en de brilliant forest frog, de common rain frog, de leuke blue jeans en de mooiste van allemaal; de tiger frog. 's Avonds prima gegeten bij Sofia, daarna gaan we pitten.

Wat een sensatie: we krijgen de Resplendent Quetzal te zien!

Fraai gekleurde kolibri's laten zich volop fotograferen in de tuin van het bezoekerscentrum van Monteverde NP

De Blue-crowned motmot

De Grote gevlekte boomeekhoorn en..

Maandag 20 oktober. De dag begint alvast prima, met zon. Terwijl een deel van de groep kiest voor een canopytour en via touwen van boomtop naar boomtop glijdt, een ander deel kiest voor de skywalk, lopen Dick en ik de Caño Negro trail in het Santa Elena Cloud Forest Reserve.

.. de Roodstaart eekhoorn

Die tocht blijkt killing, veel dalen en nóg veel meer klimmen. Het is een enorme aanslag op onze conditie. Het oneffen pad vergt opperste concentratie dus leuke dingen of dieren zien we niet. We trakteren onszelf na afloop op een

Geelvlengelara's bij een koffietent onderweg naar Rincon de la Vieja

heerlijk pizzaatje in het restaurant waar iedereen elkaar weer treft. Vervolgens rijdt 'Vlooi' ons terug naar het hotel. We zijn nog niet binnen of de hemel barst weer open. Maakt niks uit, we hebben tijdens de buitenactiviteiten toch maar mooi goed weer gehad.

Met helse kuitpijnen staan we de volgende dag op. Oef, zeer. Kapucij-nenaapjes in de tuin zorgen *nét* voor vertrek voor nog wat vertier. En dan gaan we weer. Nu over de door regen aangetaste beroerde wegen richting Rincon de la Vieja.

We wandelen er door vulkaangebied langs pruttelpotjes, zogenoemde fumeroles en klauteren over modderpaadjes en langs waterstroompjes. Vandaag hebben we minder geluk dan gisteren. Het begint te hozen. Niet dat we oplossen of zo, maar omdat in dit vochtige klimaat alles even moeizaam of helemaal niet meer droogt vluchten we onder onze poncho's. Uiteindelijk worden we dus net zo nat, alleen nu van het zweet. Desalniettemin is de wandeling de moeite waard en vormt ook nog eens een lekkere onderbreking tijdens deze reisdag. Tegen de avond zijn we op de bestemming, in Cañon de la Vieja lodge, met hele mooie huisjes die zijn uitgerust met een heerlijke douche.

Waterval in Rincon de la Vieja NP (foto Monique)

Kokende waterpoel in Rincon de la Vieja

Met die kuiten is het nog steeds moeilijk op gang komen, ook deze 22ste oktober. Maar eenmaal weer vast op de been nuttigen we van het ontbijtbuffet om vervolgens niet alleen deze schitterende lodge, maar ook Costa Rica te verlaten. Het is maar een stukje naar de grens en rond 11.00 uur staan we al in Nicaragua.

Daar verruilen we 'Vlooi' voor 'Balle'. Veel tijd te ontdekken wat voor een vlees we in de kuip hebben, is er echter niet. Deze chauffeur zet ons namelijk al snel weer af, in de haven. Van daar gaan we per boot naar Ometepe waar we

Een Bruine pelikaan vliegt een stukje mee met de boot (foto Monique)

in Moyogalpa op het eiland stappen. Via de vulkaan Concepción, die in 1957 voor het laatst braakte, arriveren we bij ons onderkomen: hotel Charco. Leuk ding, maar het regent weer. Ondanks het afdak boven het restaurant spettert het water dusdanig hoog op dat we met bord en al toch maar even naar het midden verplaatsen. Na nog wat gezellig natafelen met leden van de groep wordt het tijd gestrekt te gaan. De direct na aankomst gedane was blijkt al bijna droog. Da's lekker.

Wakker geworden van schreeuwende parkieten lekker relaxed opgestaan. Ook wel eens prettig zo tijdens je vakantie. Dick is al enige tijd met zijn camera de hort op, zoekend naar vogels.

Anderen hebben bedacht de Concepción te beklimmen: drie uur naar boven, twee uur terug. Na al dat gesjouw van afgelopen dagen had niet iedereen daar zin in. De zon is met ons en schijnt de hele dag, dus genieten we van de natuur op ons plekje langs het water. Met z'n allen eten we nog één keer in het restaurant van hotel Charco.

Een vlucht aalscholvers vliegt langs het logies

Andere opties in de buurt zijn er eigenlijk ook niet. Rond 20.00 uur zit het merendeel van de groep alweer te gapen, dus gaan we massaal plat.

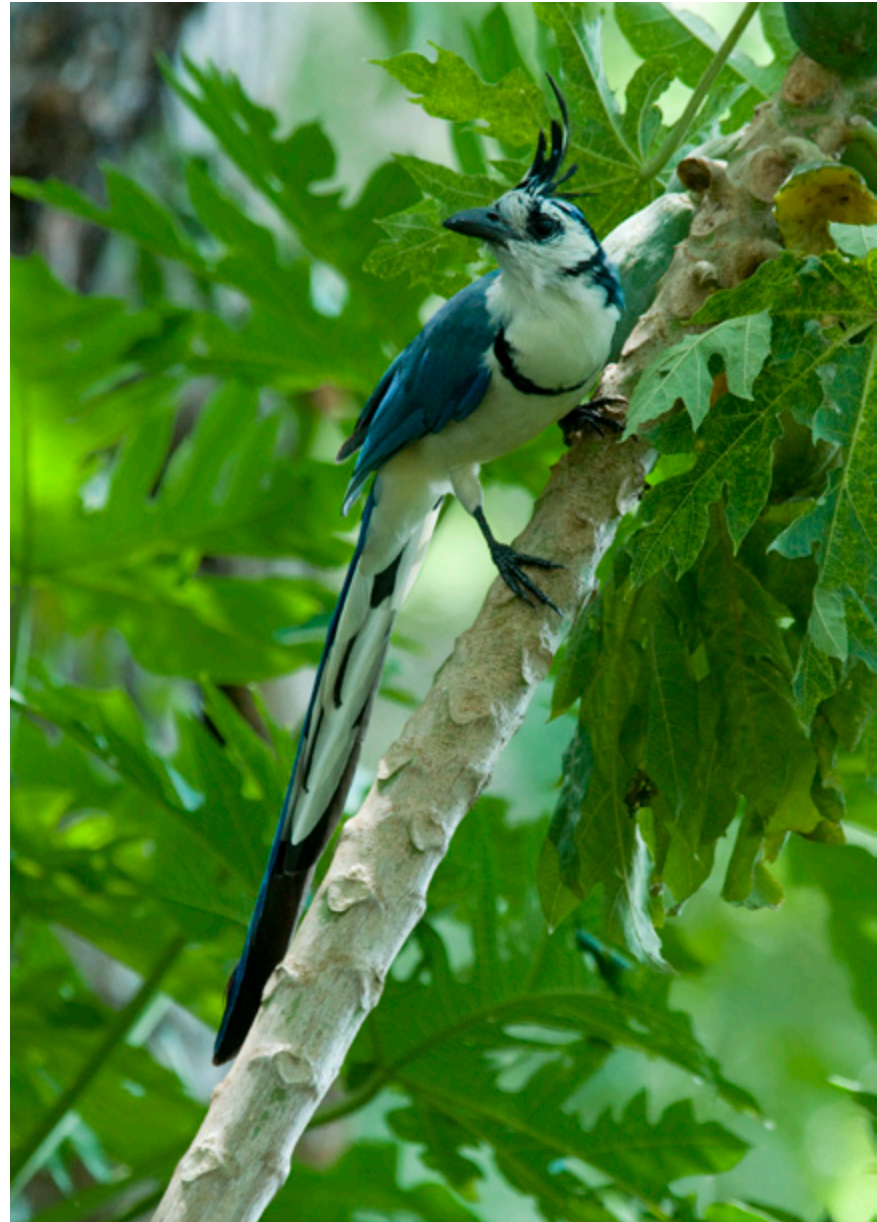
Zonnende Groefsnavelani's.

Doezelende schildpadden

Kleine Zilverreiger

Collie-ekstergaai

Even afrekenen voor vertrek. De 'schade' bedraagt 1500 Cordoba. Dat klinkt heftig maar komt neer op slechts \$ 90,- voor twee personen, inclusief \$ 10,- fooi. Daarmee zijn dus vier diners, een dito aantal ontbijten en wat bier en wijn mee afgerekend. De ferry brengt ons deze 24ste oktober van Ometepe terug naar het vaste land.

Cocibolca is het hotel waar we vandaag onze intrek nemen, een leuke stek midden in Granada. Het koloniale stadje is heel aardig, maar toch wat

beperkt. We zijn er dus snel uitgekeken. Er is wel een minimarkt voor degene die een kleurrijke schoudertas wil aanschaffen of bijvoorbeeld een pot van keramiek. Direct aan de overkant van ons hotel ligt een aanbevelenswaardig restaurantje. Wij kunnen dat weten, want we nuttigen er een maal. Daarna zit ook deze dag er alweer op.

Vroeg op vandaag. We gaan met een bootje El lago Cocibolca op in een natuurgebied. Al snel tonen zich bijzondere vogels. Alleen dat is al leuk, maar dat geldt tevens voor de wandeling, hoewel er nu een stuk minder gevleugelde vrienden vallen te spotten.

Hoewel... We ontdekken een Zwartkoptrogon. Ook weet onze gids een 'Jamaican fruit-eating bat' (vleermuis)

te vinden onder een bananenblad. De inspanningen worden beloond met een één literkokosnoot. Hééérlijk! De dag vliegt en voor je het weet is de avond alweer ingevallen en eten we een heerlijk grillgerecht in El Zaquán.

Visarend met prooi. Inzet: speurend vanaf zijn post

Een Jamaican fruit-eating bat rustend onder een bananenblad

Meneer en mevrouw brulaap

Zondag 26 oktober. Doei Granada. We gaan, maar niet zonder eerst een blik te werpen in het kratermeer van volcano de Apoyo. Het bezoek aan de daarna geplande mercado viejo in Masaya valt wat tegen doordat deze markt erg veel van hetzelfde heeft.

Het Parque Nacional Volcan Masaya is daarentegen wel de moeite waard. Op een gebied van 54 km² liggen twee indrukwekkende vulkanen met vijf kraters in een droog tropisch bos. De Masaya ligt het meest oostelijk in een serie actieve varianten. Samen vormen zij de elf kilometer brede Masaya-caldera, die in 1979 werd uitgeroepen tot het grootste nationale park van Nicaragua. De Masaya, die voor het laatst in 1772 lava spuwde, werd in het precolumbiaanse Popogatepe (brandende berg) genoemd. De bevolking zag de uitbarstingen als teken van toorn van de goden. Regelmatig werden daarom maagden en kinderen geofferd om de goden tevreden te stellen. De Spaanse conquistadores noemden de vulkaan La Boca del Infierno, oftewel mond van de hel. Ze plaatsten op de rand een kruis en zochten in de krater naar goud. Vandaag de dag is het

er alleen maar schitterend. Echt de moeite om even rond te banjeren en de sfeer op te snuiven van de omgeving met desolate steile kraterwanden en omhoog kringelende rookpluimen.

De dag eindigt in hotel Austria in het centrum van Leon. Dit onderkomen is simpel, maar netjes en weer eens met warm water. Terwijl we ons 's avonds tegoed doen aan heerlijke vis in een tentje in de stad, breekt de hemel weer eens open en stort regen ter aarde.

Na een relaxed ontbijt verkennen we León waarvan de volledige naam eigenlijk Santiago de los Caballeros de León is. De stad, gesticht in 1523, ligt aan de rivier de Chiquito.

Eigenlijk heette de plek Subtiava, want toen het oorspronkelijke León in 1606 werd verwoest door een uitbarsting van de Momotombo, verplaatste men de ligging naar de locatie van het veel veiliger Subtiava, dat daarmee ophield te bestaan. De ruïnes van de oude stad, León Viejo (oud León) staan op de werelderfgoedlijst van UNESCO. Deze ruïnes kwamen in 1967 opnieuw onder de aandacht nadat studenten van de nationale universiteit van León, opgericht in 1813, ze beschreven.

Nadat Nicaragua in 1835 onafhankelijk werd van de Centraal-Amerikaanse federatie werd León de hoofdstad van de nieuwe natie; dit was volgens de wens van liberalen. Omdat conservatieve regimes de voorkeur gaven aan Granada werd de status van hoofdstad toegekend aan dán weer León en dán weer Granada. De rivaliteit tussen beide steden ging gepaard met

geweld, dat in 1850 uitmondde in een burgeroorlog. Het bekende 'twee honden vechten om een been, de derde loopt er mee heen' bleek ook hier van toepassing want in 1858 werd Managua hoofdstad van Nicaragua. Misschien wel terecht, want León mag dan geschiedenis kennen, al te veel stelt het niet voor.

's Middags doen zich de opties voor een vulkaan op te gaan of een tocht te maken in een baai langs de Pacific. Omdat dezelfde gids met hetzelfde busje beide trips doet, valt de baaitoer erg tegen. Dat komt omdat het vulkaanprogramma met één uur uitloopt. Gezien het feit het hier al rond 17.00 uur donker wordt, rest er weinig tijd nog wat te zien. Héél erg jammer omdat de roze lepelaar, veel soorten reigers, roof- en ijsvogels al snel niet meer zijn te fotograferen. Ook de beloofde schildpadjes weigeren zich aan ons te tonen. Op tijd gehuld in regenponcho's valt er bovendien nog een bui op ons dak. Gezellig met elkaar sluiten we, door alle toestanden ietwat aan de late kant, de dag af aan het centrale plein.

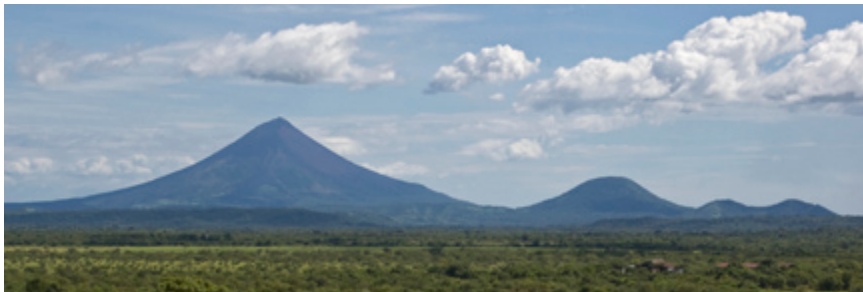

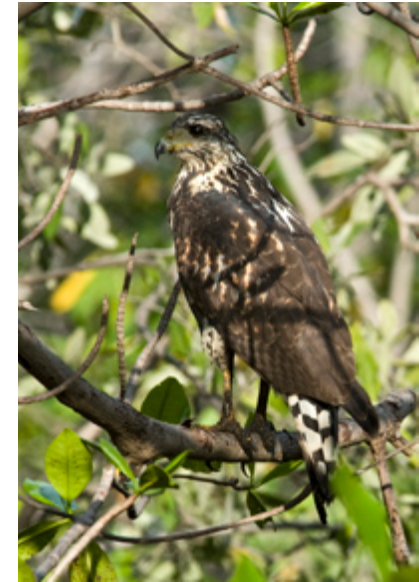
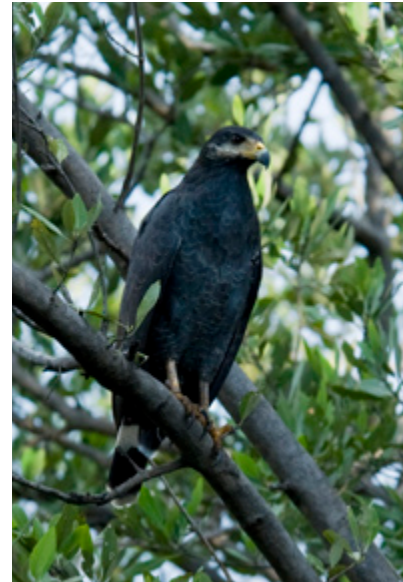
Grote zilverreiger in Juan Venado Wildlife Reserve

In een formidabele supermarkt slaan we na een ontbijtje water, wijn en versnaperingen in waarna de reis rond het middaguur wordt voortgezet. We rijden, hoe kan het ook anders met al die regen, door een groen landschap met vulkanen op de horizon.

Het dun bevolkte gebied oogt mooi. Mensen wonen primitief en hebben het duidelijk minder rijk dan het volk in de stad. Bij zogenoemde fumeroles stoppen we even om de dampende pruttelpotjes van dichtbij te bekijken.

".. vulkanen op de horizon.."

En ook dit echtpaar Zwarte Havik zien we daar

De bodem is snoeiheet. Niet handig om hier met slippers te lopen. Men probeert verboden bodemschatten als amuletten, dierenbeeldjes en antieke scherven van potten te verkopen. Iedereen is braaf en koopt niets. Dan volgt een beroerde tocht over iets wat eigenlijk geen weg meer mag heten naar de rand van het dorpje San Juan. Dit ligt op 1500 m. hoogte bij het Lago de Atitlán, een ruim vijftigduizend jaar oud kratermeer van 130 km². Het diepste stuk ligt op zo'n 325 meter. Aan de kant van de krater zijn drie nieuwe vulkanen ontstaan nadat een eerdere zichzelf bij een uitbarsting opblies. Het trio bestaat uit San Pedro, Atitlan en Toliman.

Dampende pruttelpotjes

De plaats waar we overnachten ligt onder de rook van Matagalpa. Dat ligt 681 meter hoog op 130 kilometer van Managua. Matagalpa telt 110.000 inwoners en is dé koffiestreek van Nicaragua. Na de verzengende hitte van afgelopen dagen doet dit gebied, ook al is het dat niet, koel aan.

Dan volgt een grote desillusie wanneer we hotel Barcelona betrekken. Wat een smerige, stinkende, muffe bende. Nou Sawadee, hiermee verspeel je op een schaal van honderd gelijk twintig punten. Zo werkt dat nou eenmaal. Ze zijn sneller verspeeld dan gewonnen. En een accommodatie als deze zou niet moeten mogen. Pis zit om de toiletpot. Niet van één keer niet gepoetst, maar zo te zien van al tien jaar geen schoonmaakbeurt. De vloer is goor, de bedden liggen vol dode insecten en her en der zitten spinnenwebben. Als we deze nacht doorkomen is het misschien raadzaam een tetanus prik te halen. Want je weet maar nooit. Uit voorzorg eten we uiteraard niet hier, maar bij een pizzeria in de stad.

Woensdag de 29ste oktober. Meevaller. Iedereen lijkt levend en ogenschijnlijk gezond de nacht te zijn doorgekomen. De tijd zal leren of dat zo is. En de dag zal leren of het droog blijft, want het ziet er daarboven onheilspellend uit. Op het programma staat een bezoek aan een chocoladefabriek.

Héél veel handwerk...

Bij Matagalpa tours pikken we eerst de gids op. Daarna ontdekken we het proces richting chocola. Eerst wordt cacao op 120 graden gebrand, waarna die met schil en al in stukjes eindigt. Cacao en schil ondergaan vervolgens een scheiding via een door de TU Delft ontworpen machine. Na vier keer een toertje maalmachine, gaat het natte goedje voorzien van suiker in de koeling om te stollen. Daarna is het een reep. Na de lunch vraagt het lijf om enige beweging. Dus volgt er een wandeling. Gespot: een coloured trogon, een groene vogel met een rode buik. We eten 's avonds in Pullazo, lekker en gezellig.

Feast, we vertrekken uit varkensstal Barcelona. Na een lokaal ontbijt in het centrum van Matagalpa gaat de reis deze 30ste oktober naar Honduras. Bij de grens vlot het allemaal, nemen we afscheid van onze chauffeur en kruipen in de riante bus met nieuwe berijder.

Rijdend via kleurrijke dorpen en een overweldigend landschap valt de conclusie dat Honduras een stuk prettiger aandoet dan het vorige land. De dag staat in het teken van verplaatsen. Onderweg constateren we dat natuur-

geweld forse schade heeft aangericht. Aardverschuivingen als gevolg van hevige regenval, hebben hele straten met de grond gelijk gemaakt of compleet met rij huizen in

een ravijn gestort. In hotel Brisas de Santa de Lucia overnachten we. Het is een pieklein maar oergezellig en schoon onderkomen.

Ontbijt in het oergezellige Brisas de Santa Lucia

Het knusse stekje laten we voor wat het is om naar het koloniale Comayagua te gaan, de voormalige hoofdstad van Honduras. De route leidt ons over uitdagende, kronkelende wegen met soms steile hellingen.

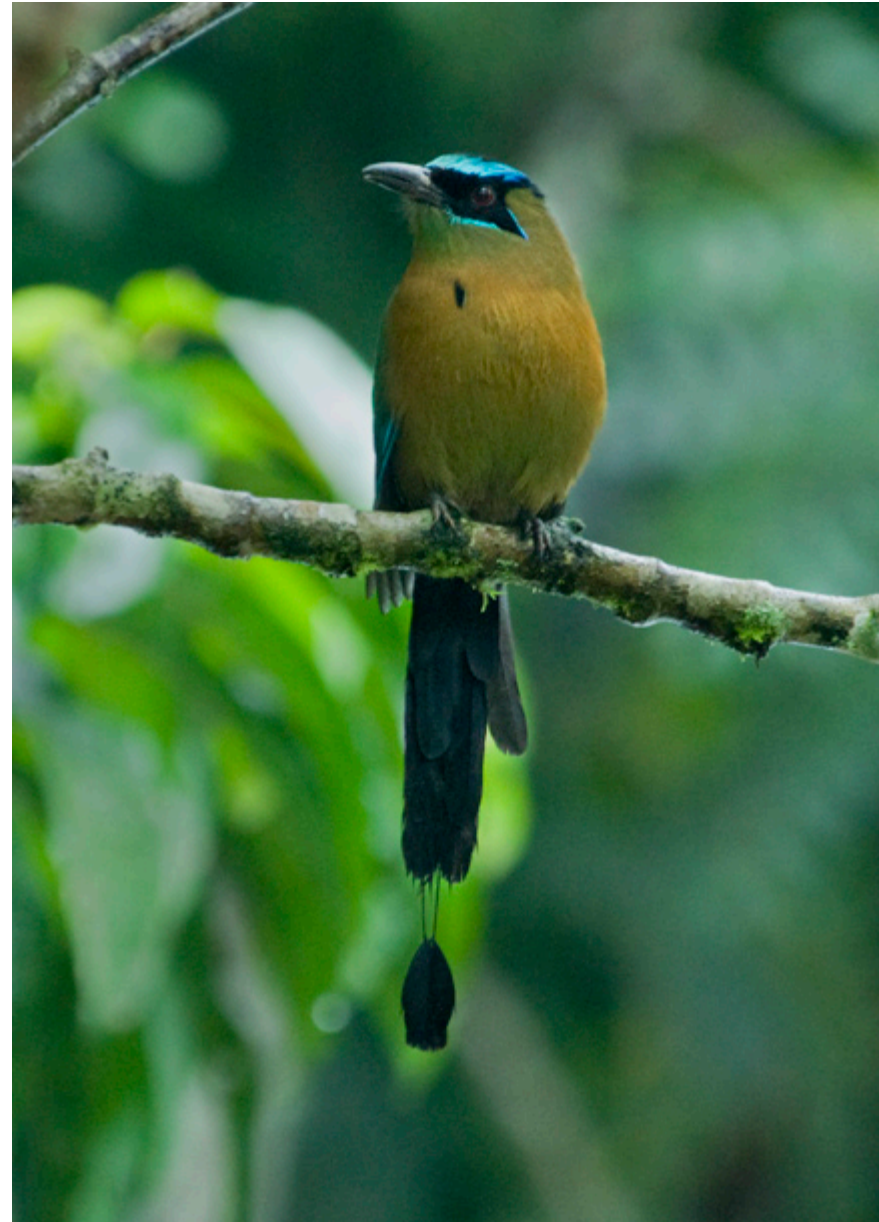
Op een gegeven moment dampen dikke rookwolken over de weg, afkomstig van een bus. Zijn de remmen verbrand of is het wat anders? In een scherpe bocht klettert het statief van Dick uit het rek boven de hoofden. Gelukkig! Geen doden of gewonden... Er gebeurt allemaal zoveel dat Dick zijn schoenen maar vast aantrekt en zijn camera paraat houdt. Dit om alert te kunnen reageren, mocht dat nodig zijn. Uiteindelijk levert de trip geen nieuwsbeelden op voor een wereldwijde verspreiding.

Comayagua heeft weinig aantrekkelijks te bieden wat het vertrek niet onaangenaam maakt. Door dichte nevel en heuvelachtig terrein waar het best frisjes is, rijden we richting San Pedro Sula.

De bus zit muurvast, en dat bleef zo...

Het weer is hondsberoerd. Wij toeristen vragen ons af of dit nog ooit goed komt. Het antwoord laat niet lang op zich wachten. Het komt niet goed. Bij het Parque National Cerro Azul Meámbar is het pad zo blubberig en steil dat we een heuvel niet opkomen, zelfs niet na herhaaldelijke pogingen en dapper duwwerk van de groep. Dat wordt dus lopen. Godzijdank neemt een jeep de bagage mee, want anders was dit vast nooit gelukt. Zonder spullen is de klim al een inspanning van jewelste, ook al betreft het 't laatste stuk. Maar eenmaal aangekomen wordt die rijkelijk beloond. Wat een schitterend natuurgebied. Een prachtig huisje wordt ons toegewezen waar we vanaf de veranda worden getraceerd op een fraai uitzicht en allerlei bijzondere vogels.

Een fraaie Blauwkap motmot

Waar blijft de tijd, 1 november is het alweer. Een koppeltje toekans is het eerste wat er vandaag vanaf de veranda valt te zien.

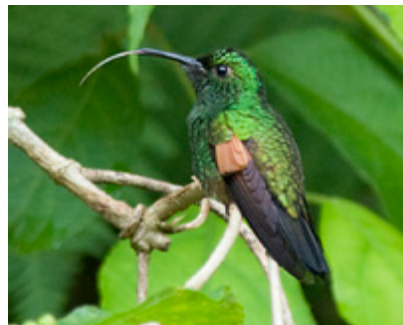
Dat moment geeft deze regenachtige dag toch weer wat kleur. Overigens maakt het niet veel uit in

welke periode je hier zit. Dit is nou eenmaal het regenwoud. Het vocht valt er schijnbaar driehonderd dagen per jaar. Vandaag geen druk programma, dus concentreren we ons op al die mooie gevleugelde vrienden. Het park staat immers bekend om de vele vogelsoorten die er voorkomen. We zien verschillende soorten kolibri, een Violaceous Trogon (boven) en nog veel meer fraaie soorten.

Collared Aracari

We gaan door, weg van dit mooie park met al zijn schitterende vogels. De bestemming voor vandaag is Copán. Voor we er zijn, valt er bij Pulhapanzak nog even een waterval te zien.

Copán, een stad in westelijk Honduras net boven de grens met Guatemala, kende in de klassieke tijd een belangrijke Mayabeschaving. Deze bevolkingsgroep woonde verder in Zuid-Mexico, Guatemala en Belize. Restanten van de rijke cultuur zijn nog volop te vinden. In de vallei van de Copánrivier werd voor het eerst met stenen gebouwd in de negende eeuw voor Christus. Vanaf het jaar 1000 begon het Maya inwonerstal terug te lopen. Een echte oorzaak hiervoor is niet bekend, maar vermoedelijk had het te maken met de extreme droogte van destijds. Iets dat uit grondmonsters viel op te maken. Met het verval van de Maya's deed ook het verval in de vallei van Copán zijn intrede. Toen in de 16e eeuw de Spanjaarden voet aan wal zetten, woonden er nog slechts een handjevol boeren. Weer later, toen de Spanjaarden Honduras veroverden, was de oude stad Oxwitik (Copán) geheel verdwenen onder opgeruikt regenwoud. Pas in de 19e eeuw werd de stad herontdekt. De Copánruïnes, twee kilometer van de Mayastad af, zijn van nog veel recentere datum. Dit

vroegere Oxwitik telt nu zesduizend inwoners en heeft toerisme als belangrijkste bron van inkomsten.

Op weg naar dit mooie oude stadje passeren we de duidelijk minder bedeelden van Honduras. Mensen wonen in schamele hutjes, hun armoede is extreem. Copán vormt een schril contrast en

heeft meer weg van een luxe vakantieoord. Ons sfeervolle en gezellige hotel ligt aan het centrale plein. We hebben het helemaal leuk. Er zijn hele aardige winkeltjes en bij restaurant Via Via eten we die avond, niet wetend welk onheil boven het hoofd hangt.

Het is 3 november, net na middernacht. Mijn mobiel rinkelt. Terwijl ik die slaperig wil uitdrukken, zie ik dat het Dick's broer Peter is die belt. Oh jee, geen goed teken. Dat blijkt te kloppen. Pa Bos is overleden. Dat betekent dat onze vakantie er nu op zit.

We zoeken direct contact met OHRA, waar ene heer Giovanni of zoiets ons op een arrogante, heel vervelende manier te woord staat. Beetje jammer. We hebben al onze verzekeringen bij OHRA lopen en nooit klachten. Sterker nog, we zijn zelfs dik tevreden over de altijd uitstekende service, maar dit sukkelkje is echt een geval van de verkeerde persoon op de verkeerde plek. Hij vindt het duidelijk maar vervelend dat we hem opzadelen met ons probleem en naar huis moeten. Dat een overleden ouder toch wel een verdrietige zaak is, evenals het moeten afbreken van een vakantie interesseert hem niets.

Terwijl we hem hardop een spoedig ontslag toewensen doen we de dingen die we nu moeten doen. Na enig speurwerk op internet blijkt dat we via het vliegveld San Pedro Sula het land uit kunnen. Iets dat uiteindelijk lukt, zij het met de nodige moeite, vooral van de kant van reisbegeleidster Montse en haar counterpart Sakia bij Sawadee. De taxi die ons oppikt jaagt ons in drie uur door het verkeer, over wegen en paden die daar soms amper voor door kunnen gaan. Het land blijkt bovendien met een benzinecrisis te kampen, waardoor we ons zelfs serieus afvragen of we het vliegveld wel op tijd halen. We staan doodsangsten uit terwijl het benzinelampje langdurig rood oplicht. Uiteindelijk halen we het precies, vliegen in 2,5 uur eerst naar Houston en leggen vervolgens de 8056 kilometer af naar Amsterdam.

Foto's Dick Bos, www.bosfoto.nl

Foto's van Monique op pagina 9 (r), 11 (l), 16 (r-o),
18 (l-o), 19 (3x), 20 (l-o) en 22. (l-o = links-onder etc.)